

Jsoucí a byvší („bylé“)

Minulostí, např. konkrétní událostí, se můžeme – např. v rámci historického zkoumání – zabývat jen díky tomu, že se někdy opravdu stala, že k ní kdysi došlo, že se jednou udála. I když zajisté víme, že dnes už není aktuální, nemůžeme z toho, že kdysi aktuální byla a že pominula, uzavřít, že dnes už není ničím, tj. že pominula do nicoty. Z každé skutečné události, z každého opravdového a aktuálního dění takřka vždycky také něco zbývá, něco po ní zůstává. To, co z události zůstává, je zřejmě tím, co v průběhu událostního dění nezaniká, co z toho, co přechází do minulosti (a tedy nejsoucnosti), nadále přetrvává. To platí ovšem i pro vlastní průběh události, i tam něco každým okamžikem zaniká, zatímco něco jiného nadále trvá, přetrvává. A nemusí to přetrvávat dlouho; může to přetrvávat jen nějakou chvíli, nějakou krátkou dobu, takže se to vlastně jakoby děje pomaleji, končí čili zaniká to prostě jen později. Je ovšem nicméně základní rozdíl mezi tím, jak nějaký relikv (nějaká stopa) již pominuvší fáze událostního dění přetrvává stále ještě v rámci příslušné události, a mezi tím, kdy takový relikv zůstává a přetrvává samu událost, tj. kdy vypadl z rámce integrity oné události a stal se něčím jakoby samostatným, na události již nadále nezávislým. Ovšem i zde musíme zase rozlišovat! Nejčastěji resp. nejběžněji zůstává z již proběhlé (a ukončené) události něco, co mělo svou vlastní integritu již před tím, než to bylo nějak pojato do integrity oné události jako její součást; něco takého se jeví jako nejzřejmější v případě životních procesů (zejména např. v podobě látkové výměny, ale nejnom tak). Snad abychom si připomněli nějaké příklady. Tak třeba atomy některé molekuly byly samostatnou skutečností ještě předtím, než byly dočasně integrovány v určitém živém těle; ty pak v naprosté většině odcházejí z rámce této integrity jakoby tímto obdobím nepoznamenány (pouze „jakoby“, protože přinejmenším prozatím nemáme dost jemné a přesné prostředky kontroly). Avšak i to, co vzniká uprostřed událostního dění (jedné události), může v témž průběhu zase zanikat, ale může také „přežít“ (přetrvat) i po konci téže události, takže může být i nadále „jsoucí“. (Je tu ovšem jiná otázka, zda je vskutku „jsoucí“ v tom smyslu, že je relativně samostatným, vnitřně integrovaným „jsoucнем“, což není samozřejmě; mohlo by také jít jen o zlomky či úlomky.)

(Písek, 170905-2.)